

PROLOG

Vstup do tohoto domu žádnou zvláštní úctu nevyvolával. Číselný zámek je poškozený a nefunguje, všude pod nohama se povalují špačky od levných cigaret. Výtahová kabina je popsána primitivními grafitti, v nichž se slovo Spartak objevuje stejně často jako tvrdé vulgarismy; tlačítka jsou propálená cigaretami a pečlivě zalepená zkamenělou žvýkačkou.

Taky dveře bytu ve třetím patře odpovídaly tomu, co se dalo vidět už u vchodu – potažené byly jakousi fádni koženkou ještě ze sovětských časů, na kterou kdosi přišrouboval laciné hliníkové číslice.

Než Nataša stiskla zvonek, na okamžik zaváhala. Když zabloudíte do takovýchto míst, není v co doufat. A když už je člověk tak zpitomělý, že je ochoten uchýlit se k službám magie, má raději nejdřív otevřít noviny, zapnout televizi nebo si pustit rádio. Tam najde seriózní salóny a zkušené senzibility s mezinárodními diplomy... Stejně je to všechno podfuk, to dá rozum. Ale aspoň se vše bude odehrávat v příjemném prostředí a na patřičné úrovni... a ne v takovémhle útočišti beznadějných smolařů.

Nakonec přece jen zazvonila – když už sem vážila tu cestu.

Několik minut to vypadalo, že byt je prázdný. Pak se ale ozvaly kvapné kroky, kroky člověka, který spěchá a z nohou mu padají sešlapané pantofle. Laciná špehýrka na okamžik ztmavla, pak cvakl zámek a dveře se rozlétly.

„Ježíš, jsi to ty, Natašo? Tak pojď dál...“

Lidé, kteří člověku začínali okamžitě tykat, se jí nezamlouvali nikdy – dokonce ani v případech, kdy by tykání sama dala přednost; jenže i tak je snad alespoň pro pořádek dobré zeptat se napřed na svolení, ne?

Žena, která jí otevřela, už ji bez dlouhých cirátů popadla za ruku a táhla ji dovnitř s výrazem tak upřímné pohostinnosti v již nemladé a nápadně zmalované tváři, že se proti tomu stejně nedalo nic dělat.

„Kamarádka mi říkala, že prý...“ spustila Nataša.

„No jistě, jistě, všechno vím, děvenko,“ zamávala rukama paní domu. „Jéžíš, ale nezouvej se, stejně jsem zrovna chtěla uklízet... Ačkoli dobře, seženu ti něco na nohy.“

Nataša se s těžko potlačovaným odporem rozhlédla kolem sebe.

Předsíní nebyla vlastně nijak malá, ale strašlivě zaneřáděná a zavalená krámy. Žárovka u stropu sotva žhne, ta bude mít tak třicet wattů, ale celkovou ubohost to stejně nezakryje. Na věšáku visí hotové hory šatstva včetně ondatrového kožichu, asi molům pro radost. Neurčitě šedé linoleum na podlaze se na mnoha místech odchlípuje. K tomu poklizení se paní domu zřejmě chystá už dlouho...

„Ty se menuješ Nataša, dcerunko? Já jsem Dáša.“

Dáša byla tak o patnáct či dvacet let starší než ona sama. Přinejmenším. Skutečně mohla být Natašinou matkou, ale to by jí velkou radost neudělala... Kyprá, s nemytými mastnými vlasy, s jasným, ale oloupaným lakem na nehtech, v sepraném županu a v nemožných pantoflích, které se jí rozpadaly na bosých nohou. Nehty u nohou měla taky nalakované – panebože, něco tak vulgárního se hned tak nevidí!

„Vy jste zaříkávačka?“ zeptala se Nataša. A v duchu, pro sebe dodala: A já jsem zase kráva!

Dáša přikývla. Sehnula se a z hory všelijakých škrpálů vytáhla gumové pantofle. Ty nejpitomějši ze všech, co jich lidstvo kdy vymyslelo – se spoustou čnicích gumových špalíčků. Takový sen šíleného jogína. Většina těch špalíčků už se dávno olámala, ale o to pohodlnější pantofle nebyly, spíš naopak.

„Vobuj si to!“ navrhla nadšeně Dáša.

Nataša jako zhypnotizovaná shodila střevíčky a gumové pantofle si nazula. Sbohem, punčocháče! To bude ok! Co je platné, že jste vychvalované značky s vychvalovanou lycrou. Všechno na světě je podvod, vymyšlený práskanými pitomci. Pitomec to vymyslel, ale ti chytří na to neznámo proč skáčou.

„Jojo, jsem zaříkávačka,“ sdělila jí Dáša, bděle kontrolující proces obouvání. „To jsem zdělila po babce. A taky po mámě. Ty byly taky zaříkávačky a pomáhaly lidem, my to máme v rodině... Heleď, pojď do kuchyně, Natašo, já nějak nemám v pokojích uklízino...“

Nataša se už poněkolkáté během pár minut proklela a vydala se za paní domu. Kuchyně všechna její očekávání potvrdila. Ve dřezu hora špinavého

nádobí a uprostřed místnosti upatlaný stůl, z něhož po jejich příchodu kamsi dolů líně odlezl šváb. Podlaha celá lepkavá, okna po zimě samozřejmě nemytá a stínidlo na lampě zaneřádané mušinci.

„Sedni si!“ Dáša zpod stolu obratně vylovila štokrle a postavila ho na čestné místo – mezi stůl a lednici, což byl prastarý, křechovitě se otrásající Saratov.

„Děkuju, já můžu postát.“ Nataša se skálopevně rozhodla, že tady si nesedne. Štokrle vzbuzovalo ještě méně důvěry než stůl nebo podlaha. „Dášo... Nebo Darjo?“

„Darjo.“

„Já jsem se, Darjo, vlastně chtěla jen dovědět...“

Žena pokrčila rameny. Cvakla vypínačem rychlovarné konvice, což byl zřejmě jediný předmět, který nepůsobil dojmem, že ho majitelka bytu sebrala u popelnic. Podívala se na Natašu.

„Jo tak dovědít... A co by to tak mělo bejt, děvenko? Dyť je to na tobě stejně všechno rovnou vidět...“

Na okamžik se Nataši zmocnil nepříjemný, souživý pocit, že je v kuchyni málo světla. Všechno zešedivělo a ztichl jak dýchavičný klapot lednice, tak monotónní hukot aut dole na hlavní ulici. Otřela si čelo, orosené ledovým potem. To bude z toho vedra. Je léto, venku je žár, k tomu ta dlouhá cesta metrem a pak nával v trolejbusu... Proč ona si nevezala taxíka? Že poslala pryč řidiče, to dá rozum – vždyť by se styděla i jen naznačit, kam a proč jede... Ale taxíka si vzít mohla.

„Tak von ti utek starej, vid', Natašenko,“ řekla jí Darja laskavě. „Před dvěma tejdenkama. Najednou – prostě naházal věci do kufru a pryč. Bez velkejch hádek a scén, že jo? Byt ti nechal, auto taky. A šel k tý mladý mrše černovoký... a to ty přece taky nejsi stará, dcerunko.“

Tentokrát už Nataša na „dcerunku“ nereagovala. Zoufale vzpomínala, co všechno své přítelkyni vykládala a co ne. O té „černovoké“ snad nepadlo ani slovo. I když je to fakt – opravdu je snědá, černovlasá... Nataši se znovu zmocnil nerozumný, oslepující vztek.

„Však já vim, proč vod tebe vodešel, Natašenko... A nezlob se na starou ženskou, že ti říká dcerunko – já vim, že jsi silná ženská, kerá je schopná žít podle vlastní hlavy, ale vy všechny jste jako moje rodný céry... Děti jste neměli žádný, vid', Natašenko.“

„Neměli,“ šeptla Nataša.

„A proč né, děvenko moje zlatá?“ Zaříkávačka káravě zakroutila hlavou. „Poniváč von chce dcerku, že jo...“

„To ano...“

„A žes mu ji neporodila?“ pokrčila rameny Darja. „Podívej – třeba já mám dětí pět. Dva nejstarší šli k armádě. Jedna holka je vdaná a teď se stará vo dítě, druhá eště studuje. A pak mám eště toho nejmenšího, rošťáka jednoho...“ Učinila rozmáchlé gesto rukou. „Jen se posad...“

Nataša bez nadšení poslechla a kabelku si křečovitě přitiskla na kolena. Pak se pokusila převzít iniciativu:

„Prostě se to tak seběhlo. Já bych mu to dítě klidně porodila, ale přece si kvůli tomu nezničím kariéru.“

„Což to je taky pravda,“ nehodlala se přít zaříkávačka a promnula si tvář dlaněmi. „Ty to musíš vědět líp... Jenže teď bys chtěla, aby se vrátil, co? Protože proč ti utek? No jelikož ta černovoká už je s nim v naději..., však si s tím taky dala práci. Pěkně ho vyslechla, politovala, v postýlce s nim pošpásovala... Protože jsi chlapa měla výbornýho, vo takovýho by stála každá. A ty ho ale stejně chceš zpátky, vid? Že ho chceš zase domu?“

Nataša pevně stiskla rty.

„Ano.“

Zaříkávačka si povzdechla:

„Což jo... vono by to šlo.“

Její tón se nepostřehnutelně proměnil a teď byl tíživý a naléhavý:

„Jenže to bude kříž. Vono není těžký ho vrátit, těžší je ho udržet.“

„Já ho ale stejně chci!“

„Vona každá z vás v sobě má kus magický síly, dcerunko.“ Darja se teď naklonila přes stůl a očima Natašu doslova provrtávala. „Takový normální, ženský, vodvěký. Akorát že tys na ni pro samou kariéru zapomněla, a tos teda neměla. Ale nevdá. Já ti pomůžu. Jenomže to budeme muset rozdělit na tři etapy.“

Lehce pleskla pěstí do stolu.

„Takže za prvý. Poradím ti takový kouzlo. To žádnej velkej hřích není... A mužička ti vrátí do baráku. Vráti, ale neudrží, to si pamatuj.“

Nataša nejistě přikývla. Zaříkávání rozdělené do „tří etap“ jí připadalo jaksi nepatřičné – zvláště v tomhle bytě a od téhle ženy...

„Za druhý: Ta černovočka nesmí to dítě porodit. Poniváč jesli ho porodí, tak si mužička stejně neudržíš. A tady to chce velkej hřích, protože my musíme ten nevinnej plod zničit...“

„Co to proboha říkáte!“ zachvěla se Nataša. „Já rozhodně nehodlám skončit před soudem!“

„Jen se neboj, Natašenko, trávit ho nebudem. To se akorát takhle udělá rukama,“ a zaříkávačka to hned předvedla, „a pak už jen tlesknu... Což je celá práce a taky celej hřích. Tak jakejpak soud?“

Nataša mlčela.

„A teď za třetí. Ty sama porodíš dítě. S tím ti taky pomůžu. Bude to holčička, krásná a chytrá, tobě ku pomoci a muži pro radost. A tím budou všechny tvoje bolesti zažehnaný.“

„To myslíte vážně?“ řekla tiše Nataša. „A vy to tedy všechno...“

„Já ti to řeknu takhle,“ vstala Darja od stolu. „Když řekneš jo, tak se to přesně takhle stane. Zejtra se tvuj muž vrátí domu a pozejtří černovočka přijde vo to, co si s nim upletla. Peníze vod tebe žádný nevemu, dokud' mi je sama nepřineseš. Ale pak si je teda vemu, a hodně, to ti říkám rovnou a při pánuobohu na to přísahám.“

Nataša se usklíbla:

„A co když vás podfouknu a nic vám nepřinesu? Všechno už přece bude hotový a...“

Zarazila se v půli věty. Zaříkávačka si ji mlčky měřila přísným pohledem. A taky s lehkým soucitem, asi jako matka nerozumnou dceru...

„Ale nepodfoukneš, Natašenko. Jen si vo tom popřemejšlej a sama přideš na to, že by nebylo dobrý mě podfouknout.“

Nataša namáhavě polkla naprázdno. Pak se pokusila zažertovat:

„Takže přímá platba proti dodanému zboží?“

„I ty moje podnikatelko,“ pronesla s ironickou převahou Darja. „Kdo by tě takovouhle měl rád – takovouhle přechytralou a do kšeftu. Ženská musí dycky bejt tak trochu husa..., tak je to... Proti dodanýmu zboží... Proti trojímu zboží!“

„A kolik?“

„Pět.“

„Čeho pět?“ zeptala se Nataša nechápavě. „Já si myslela, že je to mnohem levnější!“

„Kdybys chtěla jen vrátit chlapa, tak to bude levnější. Jenže ti za chvíli zase uteče. Proto ti taky nabízím vopравdickou pomoc a spolehlivý prostředky.“

„Souhlasím,“ přikývla odhodlaně Nataša. Zmocnil se jí pocit mírné ne-reálnosti všeho, co se tu právě odehrávalo. Takže stačí tlesknout a zatím nenarozené dítě se nenarodí nikdy? A pak se tleskne ještě jednou a ona tomu blbečkovi milovanému porodí holku?

„Bereš na sebe ten hřích?“ zaútočila na ni znovu zaříkávačka.

„Hřích, hřích – toho se aspoň jednou za život dopustila každá ženská!“ odsekla tentokrát dost podrážděně Nataša. „A třeba ani žádné dítě nečeká!“

Zaříkávačka se odmlčela a jako by se do čehosi zaposlouchávala. A pokývala hlavou:

„Ale čeká... A jak se zdá, měla by to vopравdu bejt holka...“

„Já to беру!“ skočila jí už skoro vztekle do řeči Nataša. „A ty hříchy na sebe taky vezmu – jaký chceš. Takže domluveno?“

Zaříkávačka si ji znovu změřila s přísnou nepřizní v oku:

„To ne, děvče zlatý. Žádný беру na sebe všechny hříchy, jaký chceš. To bych na tebe mohla navěsit kdeco. Svýho i cizího... a ty aby sis to pak před pánembohem zvodpovídala sama.“

„To nech na mě.“

Darja si povzddechla:

„Jak jsou mladý, tak jsou hloupý. To si myslíš, že pámbu je zvědavej na to, aby se v tom pak přehraboval? Každěj hřích po sobě zanechává stopu, no a podle těch stop je potom taky každěj z nás posuzovanej... Ale nic, ty se neboj. Já ti nic cizího nepodstrčím.“

„Však já se nebojím.“

Jenže zaříkávačka jako by ji už neposlouchala. Už zase jen strnule seděla a snad něčemu naslouchala:

„No nic... Dáme se do práce. Podej mi ruku!“

Nataša k ní nejistě napřáhla pravou ruku a s obavou se zadívala na drahý brilantový prsten. Sice jde z prstu dolů ztěžka, ale přece jen...

„Co...“

Čarodějnice ji do malíku píchla tak obratně a rychle, že to ani nezabolelo. Pak už se Nataša jen uhranutě dívala na rychle nabývající rudou krůpěj. Darja naprosto samozřejmě odhodila tenkou a jako žihadlo ostrou

zdravotnickou jehlu do talíře s vystydlými zbytky boršče. Přesně takovými jehlami se v laboratoři odebírá krev.

„Jen se ničeho neboj, já to všechno mám sterilní, i ty jehly jsou jednorázový.“

„Co si to dovoluujete?!“ Nataša se pokusila ruku vytrhnout, ale Darja ji nečekaně pevně sevřela a otočila dlaní dolů.

„Drž, ty mūro! Nebo tě budu muset pīchnout ještě jednou!“

Pak z kapsy vytáhla lékárenskou lahvičku z tmavohnědého skla. Etiqueta byla zpola stržená, ale na zbytku se ještě dala přečíst počáteční písmena: „Na...“ Babice obratně odšroubovala zátku, nastavila hrdélko pod Natašin malík a celou její rukou zatřásla. Kapka krve se utrhla a skanula dovnitř.

„Někery si myslej,“ pronesla spokojeně, „že čím víc je v kouzlu krve, tím je silnější. Jenže tak to nejní. Krev musí bejt kvalitní, ale kolik jí je, na tom nesejde...“

Čarodějnice otevřela lednici a vytáhla odtud pūldecovou lahvičku vodky Privet. Nataša si vzpomněla, že její řidič těmhle lahvičkám říká vyprošťovák...

Několik kapek vodky spotřebovala na kousek vaty, který si Nataša poslušně přiložila k prstu. Zbytek kořaly jí babice nabídla:

„Dáš si?“

Nataša si náhle živě představila probuzení zítra ráno – někde na druhém konci města, okradená, znásilněná a bez sebemenšího ponětí, co se to s ní vlastně stalo. Zakroutila hlavou.

„Tak si cvaknu já.“ Darja přiložila vyprošťovák k ústům a jediným mocným douškem vodku vysála. „Vono se člověku hned líp to... pracuje. A ty... se mě neboj, nejní proč. Já se loupežema neživím.“

Několik kapek alkoholu ze dna lahvičky přimísila ke krvi. A pak, aniž by si něco dělala z Natašina zvědavého pohledu, do kouzelného lektvaru přidala sůl, cukr, horkou vodu z rychlovarné konvice a nakonec nějaký prášek, pronikavě vonící po vanilce.

„Co je to?“

„To máš rýmu, nebo co? Přece vanilka.“

Čarodějnice jí hnědou nádobku podala:

„Na.“

„A to je všechno?“

„Jo. Teď to akorát dáš tomu svému vypít. Dokážeš to? Nejlepší je to do čaje. De to i do vodky, ale to moc nedoporučuju.“

„A kde je teda to kouzlo?“

„Počkat – jak to myslíš?“

Nataša si znovu připadala jako naprostá husa. Málem se na babici rozječela:

„Ale to je přece jen kapka mý krve, kapka vodky, cukr, sůl a vanilka!“

„A voda,“ doplnila ji Darja a opřela si ruce v bok. Ironicky se na mladou podnikatelku zadívala: „A co bys tam jako chtěla mít? Sušený ropuší voko? Nebo žluví vejce? Nebo jsem se ti do toho měla vysmrkat? Hele, co potřebuješ – nevidaný přísady, nebo efekt?“

Nataša ohromená tím nečekaným výbuchem neřekla nic. Darja pokračovala, aniž by se snažila nějak tlumit výsměšný tón:

„Hele, milá zlatá... Kdybych na tebe chtěla dělat dojem, tak bych ti do předvedla se vši parádou, vo tom nepochybuj. Důležitý není, co v tý lahvičce je, ale kdo to dělal. Ničeho se neboj, běž domů a mužičkovi to pěkně nalej. Eště k tobě přijde?“

„Ano, večer... Volal, že si tam vezme nějaký věci...“ zamumlala.

„Ty ať si klidně veme, hlavně mu nalej čaj s těmahle kapkama. A zejtra si ty krámy zase postěhuje zpátky. Pokud ho samozřejmě pustíš domu,“ ušklíbla se čarodějnice. „No tak jo..., teď už nám zbejvá jen to poslední. Bereš na sebe ten hřích?“

„Beru.“ A Nataša najednou pochopila, že právě řečené už nemůže posměšně ironizovat. Něco na to všem už nebylo ani trochu k smíchu. Protože sliby zaříkávačky zněly až příliš vážně. A jestli se muž zítra opravdu vrátí...

„Tvoje řeč, moje věc...“ rozpráhla Darja pomalu ruce a zadrmlila: „Rudá voda, cizí běda, shnilý sémě, lichý plémě. Co bylo, už není, co nebylo, nebude. Vrať se do nicoty, zmiz beze stopy, podrob se mé vůli, mé slovo ať se stane...“

Pak její hlas přešel do neartikulovaného šepotu. Asi minutu zaříkávačka tiše pohybovala rty. A pak ostře spráskla ruce.

Zřejmě za to mohla představivost, ale Nataša měla najednou pocit, že se kuchyní prohnal závan ledového vichru. Tep se zrychlil a naskočila jí husí kůže.

Darja pohodila hlavou, pohlédla na Natašu a lehce kývla hlavou:
„To je všechno. Běž domů, dcerunko. Klidně běž domu a vočekávej toho svýho.“

Nataša vstala a zeptala se:

„A... kdy mám...“

„Když otěhotníš, sama si na mě vzpomeneš. Čekat budu tři měsíce; když se nedočkám, tak to se pak na mě nesmíš zlobit...“

Nataša přikývla a polkla nasucho. Najednou skálopevně věřila všemu, co jí vědma naslibovala, a přitom si naprosto jasně uvědomovala, že když se všechno podaří, bude jí za ty tři měsíce strašně líto nějaké peníze zaplatit. A určitě bude v pokušení svést všechno na šťastnou shodu okolností – protože přece nestrčí jen tak pro nic za nic pět tisíc dolarů téhle špinavé šarlatánce!

Zároveň ale chápala, že strčí. Možná to bude protahovat až do posledního dne, ale zaplatí.

Protože si vybaví to tlesknutí zanedbaných rukou a mrazivý závan, který v kuchyni tak nečekaně pocítila.

„Běž,“ zopakovala ještě jednou a důrazněji čarodějnice. „Já musím ještě vařit večeri a poklidit po bytě. Jen di klidně domu...“

Nataša vyšla do předsíně, s úlevou shodila gumové sandály a obula si své střívěčky. Punčocháče to snad vydržely... no prosím, v to ani nedoufala...

Pohlédla na zaříkávačku a pokusila se najít nějaká vhodná slova – snad aby poděkovala nebo aby si něco upřesnila, či dokonce zažertovala, pokud se jí něco takového povede...

Darja už ale měla jiné starosti. Oči třeštila na zavřené dveře od bytu, mátožně před sebou pohybovala rukama a šeptala:

„Kdo... to je? No kdo...?“

A v následujícím okamžiku se dveře za Natašinými zády po ohlušující ráně otevřely dokořán. Předsň byla najednou plná nějakých lidí – dva muži už zaříkávačku drželi za ruce a třetí rychle vykročil do kuchyně, bez přemýšlení, bylo vidět, že dispozici místností dokonale znal. Vedle Nataši se najednou ocitla mladá černovláška. Všichni muži byli oblečení prostě, snad až přehnaně nenápadně – na sobě měli šortky a trička, tedy oděv, v jakém v těch neslychaných vedrech chodí snad devadesát procent moskevských mužů. Nataša se najednou nemohla ubránit znepokojivé představě,

že tohle oblečení je možná cosi na způsob nenápadných šedých obleků tajných služeb.

„To vůbec není dobrý,“ řekla s výtkou v hlase ta dívka a zakroutila hlavou: „Je to pěkná odpornost, Natálie Alexejevno!“

Na rozdíl od mužů na sobě měla tmavě dřínysy a dřínsovou bundu. Na krku se jí pohupovala brož na stříbrném řetízku a na prstech obou rukou Nataša zahlédla několik stříbrných prstenů; byly masivní a rafinovaně tvarované do podoby tygřích a dračích hlav, klubek hadů a ornamentů, které připomínaly litery jakéhosi neznámého písma.

„O čem to mluvíte?“ zeptala se ustrašeně Nataša.

Ta dívka místo odpovědi mlčky otevřela její kabelku a vylovila z ní hnědou lahvičku. Tu pak zvedla až k Natašiným očím. A znovu vyčítavě pokývala hlavou.

„Máme to!“ ozvalo se z kuchyně. „Je to úplně jasný, kluci!“

Jeden z dvojice, která Darju držela, znuděně pronesl:

„Darjo Leonidovno Romašovová! Jménem Noční hlídky vás zatýkáme!“

„Jaký hlídky?“ v čarodějčině hlase se mísilo nepochopení s panikou. „Co jste zač?“

„Máte právo odpovídat na naše otázky,“ pokračoval ten mládenec. „Jakýkoli magický úkon z vaší strany bude považován za výraz nepřátelství a bez varování potrestán. Máte právo požádat o možnost vyřídit si všechny své lidské záležitosti. A za vinu se vám klade... Gariku!“

Z kuchyně se vrátil další mladý muž, který tam před okamžikem odešel. Nataša si jako ve snu uvědomila, že má velmi inteligentní, smutně zadumanou tvář. Takoví chlapi se jí odjakživa líbili...

„Situace je standardní,“ řekl Garik. „Nezákonné provozování černé magie. Zásahy do vědomí lidí, tak třetí čtvrtý stupeň. Vražda. A neplacení daní, což se ovšem netýká nás, ale Temných.“

„Za vinu se vám klade nezákonné provozování černé magie, zásahy do vědomí lidí a vražda. Půjďte s námi.“

Čarodějnice pronikavě, strašlivě zaječela. Nataša bezděky pohlédla do dveří otevřených dokořán – doufat, že snad přiběhnou sousedé, je naivní, ale policii by zavolat mohli.

Zvláštní návštěvníci na ten kvil nereagovali nijak. Jen děvče svrátilo čelo a zeptalo se:

„A co budeme dělat s ní?“

„Kouzlo zabavit a z paměti vše vymazat.“ Garik na Natašu pohlédl bez špetky soucitu. „Ať si myslí, že nikoho nenašla doma.“

„A to je všechno?!“ zeptala se dívka, vytáhla z kapsy krabičku cigaret a zapálila si.

„Tady přece nic dělat nemůžeme, Káto. Je to člověk, tak co si na ní vezmem?“

Z tohohle už ani strach nešel. To vypadalo na sen, strašný sen... a Nataša také jednala jako ve snách. Prudkým pohybem vytrhla dívce lahvičku z rukou a vyrazila do otevřených dveří.

Okamžitě ji to odhodilo zpátky – jako by narazila na neviditelnou zeď. Vykřikla, zhroutila se k nohám zaříkávačky, lahvička jí vylétla z ruky a nečekaně lehce se rozbila o zeď. Na linoleu se udělala miniaturní loužička bezbarvé lepkavé tekutiny.

„Seber ty střepy, Tygříku. Kvůli evidenci...“ řekl klidně Garik.

Nataša se rozplakala.

Ne strachy, to rozhodně ne, protože Garikův tón jasně naznačil, že z paměti jí všechno vymažou. A ona bude zase stát na ulici, pevně přesvědčená, že u zaříkávačky nebyl nikdo doma.

Plakala a dívala se, jak se její láska beznadějně roztéká po podlaze.

Do dveří mezitím vrazil kdosi další. „Rychle, mládeži, máme tu hosty!“ zaslechla Nataša vzrušený hlas, ale ani se neotočila. Bylo to zbytečné. Stejně to všechno zapomene. Všechno se rozbije, vše se rozletí na ostré střípky a zmizí v blátě.

Navždy.